

Sygn. akt VI GC 154/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. J.**

przeciwko **D. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. R. na rzecz powódki A. J. kwotę 746,50 złotych (siedemset czterdzieści sześć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 575,64 złotych za okres od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanej D. R. na rzecz powódki A. J. kwotę 283,56 złotych (dwieście osiemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 154/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 lutego 2020 roku powódka A. J. domagała się zasądzenia od pozwanej D. R. kwoty 3 245,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 3 075 złotych za okres od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że na podstawie umowy świadczyła na rzecz pozwanej w 2018 roku usługę obsługi prawnej dotyczącej nieruchomości w S.. Strony ustaliły wynagrodzenie w oparciu o iloczyn liczby roboczogodzin za obsługę prawną i przyjętej stawki za jedną roboczogodzinę. W dniu 03 października 2018 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę numer (...) na kwotę 2 500 złotych netto (3 075 złotych brutto), z terminem zapłaty do dnia 10 października 2018 roku. Pozwana mimo monitów należności nie zapłaciła, przy czym nie zgłaszała żadnych uwag co do wykonanych usług oraz wysokości należnego wynagrodzenia.

Powódka wskazała, że na kwotę dochodzonego roszczenia składa się również kwota 170,86 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 25 września 2020 roku (data prezentaty: 2020-09-28, k. 26 akt) powódka domagała się również zasądzenia kwoty 115,85 złotych tytułem kosztów związanych z doręczeniem pism pozwanej za pośrednictwem komornika sądowego.

Nakazem zapłaty z dnia 25 maja 2020 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI GNc 969/20 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana D. R. wniosła o oddalenie powództwa przyznając, że korzystała z usług doradztwa prawnego świadczonych przez powódkę w zakresie rozwiązania problemu związanego z relacjami własnościowymi części wspólnych nieruchomości położonych w S.. Pozwana przyznała, że zleciła powódcę przygotowanie pisma skierowanego do osoby, która uniemożliwiła pozwanej korzystanie z części wspólnych nieruchomości, a powódka za analizę sprawy, spotkanie oraz przygotowanie pisma ustaliła wynagrodzenie w kwocie 350 złotych netto, które zostało zapłacone.

Następnie pozwana zwróciła się do powódki o przygotowanie odpowiedniego pozwu do sądu w celu zainicjowania postępowania sądowego. Strony nie czyniły żadnych ustaleń co do zakresu dalszych czynności oraz wysokości wynagrodzenia. Pozwana spotkała się z adwokatem wskazanym przez powódkę na nieruchomości, której wniosek miał dotyczyć, podczas którego to spotkania poinformowano ją, że zapoznał się on z treścią księgi wieczystej nieruchomości oraz nieruchomości sąsiada. Nadto z udziałem adwokata zostało również przeprowadzone opisanie stanu faktycznego nieruchomości przez komornika.

Wobec tego, że poza powyższymi czynnościami, pomimo znacznego upływu czasu od tegoż spotkania, nic więcej w sprawie nie zostało zrobione, pozwana poinformowała powódkę o nieskuteczności podejmowanych działań, tym bardziej, że sprawa nadal znajdowała się we wstępnej fazie. Powódka w odpowiedzi przesłała rozliczenie, z którego wynikało, że czynności te zajęły łącznie 10 godzin, zaś wysokość wynagrodzenia za jedną godzinę to 250 złotych netto.

Pozwana D. R. zaprzeczyła, aby pomiędzy stronami doszło do ustalenia wynagrodzenia za wykonane usługi w tej wysokości i aby powódka przed zawarciem umowy poinformowała pozwaną o wysokości stawki oraz wskazała, iż kwestionuje przyjęte rozliczenie, w którym 7 godzin powódka przeznaczyła na zapoznanie się z dwiema księgami wieczystymi, wykonaniem ich fotokopii, analizę treści ksiąg i przygotowanie rekomendacji dla powódki oraz wykreślenie wzmianek w księdze wieczystej, które zostały wykreślone z urzędu, bez konieczności składania jakichkolwiek pism. W ocenie pozwanej czynności te mogły zająć maksymalnie 4 godziny. Jednocześnie pozwana wskazała, że z uwagi na brak ustaleń odnośnie tego elementu wynagrodzenia pozwana miała prawo oczekiwać stawki nie wyższej niż 117 złotych netto uwzględnionej w rozliczeniu za wcześniejszą sprawę (350 złotych netto/3 h).

Pozwana wskazała, iż odmówiła zapłaty wynagrodzenia jednostronnie ustalonego przez powódkę i poinformowała powódkę, że oczekuje korekty faktury do poziomu przez nią akceptowanego.

Pozwana zarzuciła także, że na skutek opieszalych działań powódki, pozwana zmuszona została do sprzedania nieruchomości po zaniżonej cenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 01 grudnia 2010 roku A. J. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług prawnych pod firmą (...)

wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 9 akt

Z uwagi na problemy związane z dostępem do części wspólnych nieruchomości znajdującej się w S. przy ulicy (...), D. R. skontaktowała się z A. J. i poprosiła ją o analizę sytuacji pod względem prawnym. Ustalono, że zostanie przygotowane pismo z wezwaniem do zaniechania naruszeń i przywrócenia posiadania oraz określono wynagrodzenie w kwocie 350 złotych netto. Nadto D. R. udzieliła pełnomocnictwa do jej reprezentowania.

wydruk korespondencji mailowej – k. 91-92, 93-94 akt, pełnomocnictwo – k. 37 akt

Następnie A. J. poinformowała D. R. o stanowisku H. P., która nie uznawała zasadności jej roszczeń. Dodatkowo A. J. poprosiła o dalsze dyspozycje. D. R. zapłaciła kwotę 350 złotych netto i zleciła A. J. dalsze prowadzenie sprawy.

wydruk korespondencji mailowej – k. 95 akt, pismo – k. 96-97 akt

W wiadomości mailowej z dnia 09 kwietnia 2018 roku A. J. poinformowała D. R., że sprawę poprowadzi także adwokat M. Ś. i zwróciła się o udzielenie mu pełnomocnictwa.

wydruk korespondencji mailowej – k. 98-99 akt, pełnomocnictwo – k. 100 akt

W wiadomości mailowej z dnia 24 kwietnia 2018 roku M. Ś. złożył sprawozdanie z podjętych czynności i wskazał, że został złożony wniosek do Sądu Rejonowego w Sopocie w celu uzyskania wglądu do księgi wieczystej oraz wysłano odpowiedź na pismo zajmującego nieruchomości wspólną.

W odpowiedzi z dnia 04 maja 2018 roku D. R. zaakceptowała podjęte czynności i wskazała, że oczekuje dalszych informacji.

wydruk korespondencji mailowej – k. 101 akt, pismo k. 102-103 akt, pismo – k. 104-105 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 106 akt

W dniu 26 maja 2018 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sopocie na wniosek D. R. przeprowadził opis nieruchomości znajdującej się w S. przy ulicy (...). W czynnościach tych uczestniczył adwokat M. Ś..

wydruk korespondencji mailowej – k. 110-111 akt, pismo – k. 122 akt

W wiadomości mailowej z dnia 25 lipca 2018 roku adwokat M. Ś. poinformował D. R., że uzgodniono w Sądzie Rejonowym w Sopocie, że wpis ostrzeżenia zostanie usunięty z urzędu, nie było zatem konieczności składania wniosku ani ponoszenia żadnych opłat.

wydruk korespondencji mailowej – k. 108 akt

W wiadomości mailowej z dnia 26 lipca 2018 roku A. J. przesała do D. R. sprawozdanie z wykonanych czynności:

1. dwukrotna wizyta w Wydziale Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Sopocie w celu przejrzenia ksiąg wieczystych dwóch nieruchomości (zrobienie fotokopii), przygotowanie pisma z wykazaniem interesu prawnego w udostępnieniu księgi wieczystej nieruchomości sąsiada – łącznie 3 godziny,
2. udział w sporządzeniu protokołu stanu faktycznego przez komornika sądowego – 1 godzina,
3. przygotowanie kolejnego pisma do sąsiada – 1 godzina,
4. analiza wszystkich dokumentów, w tym ksiąg wieczystych i przygotowanie rekomendacji do dalszych działań – 2 godziny,
5. czynności związane z wykreśleniem wzmianki w księdze wieczystej – 2 godziny,
6. spotkanie i konsultacje telefoniczne – 1 godzina.

A. J. poinformowała D. R., że rozliczenie obejmowałoby 10 godzin, po stawce w kwocie 250 złotych netto oraz, że przygotowała pozew w przedmiocie dopuszczenia do współposiadania, ale kosztu jego przygotowania nie uwzględniła w rozliczeniu, gdyż powzięła informację od adwokata M. Ś., że rozważana jest możliwość sprzedaży nieruchomości.

wydruk korespondencji mailowej – k. 112 akt

W dniu 30 lipca 2018 roku A. J. poinformowała D. R., że wzmianka o ostrzeżeniu została usunięta z księgi wieczystej.

wydruk korespondencji mailowej – k. 113 akt

W dniu 20 sierpnia 2018 roku A. J. zwróciła się do D. R. o potwierdzenie należnego jej wynagrodzenia w kwocie 2 500 złotych netto, jednakże bezskutecznie.

W dniu 03 października 2018 roku A. J. przesłała D. R. fakturę numer (...) na kwotę 3 075 złotych brutto (2 500 złotych netto), z terminem płatności do dnia 10 października 2018 roku.

wydruk korespondencji mailowej – k. 114-115, 116-117 akt, faktura numer (...) – k. 7 akt

W odpowiedzi D. R. poinformowała A. J., że rozliczyła się z wykonanych czynności, zaś inne czynności przez nią podjęte nie były potrzebne. Wobec powyższego A. J. w wiadomości mailowej z dnia 04 października 2018 roku ponownie wskazała, w jaki sposób wyliczyła należność w kwocie 2 500 złotych netto.

wydruk korespondencji mailowej – k. 118-119 akt

W dniu 09 grudnia 2018 roku A. J. wezwała D. R. do zapłaty należności wynikającej z wystawionej faktury numer (...), jednakże bezskutecznie.

wydruk korespondencji mailowej – k. 120-121 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów i wydruków korespondencji mailowej przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 06 października 2021 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań stron, albowiem mimo prawidłowego wezwania żadna ze stron nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powódka A. J. domagała się zasądzenia od pozwanej D. R. kwoty 3 245,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 3 075 złotych za okres od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty wynagrodzenia za świadczone pozwanej usługi obsługi prawnej dotyczącej nieruchomości zlokalizowanej w S. przy ulicy (...) (w zakresie kwoty 3 075 złotych) i tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (w zakresie kwoty 170,86 złotych).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwana D. R. podniosła, że strony nie ustalały wynagrodzenia na kwotę 250 złotych netto za godzinę pracy przed zawarciem umowy, gdyż pozwana w ogóle nie została poinformowana o wysokości stawki. Jednocześnie pozwana wskazała, że z uwagi na brak ustaleń odnośnie tego elementu wynagrodzenia, pozwana miała prawo oczekiwać stawki nie wyższej niż 117 złotych netto uwzględnionej w rozliczeniu za wcześniejszą sprawę. Pozwana zakwestionowała również przedłożone sprawozdanie z czynności i rozliczenie obejmujące 10 godzin uznając je za zawyżone. W szczególności pozwana wskazała, że 7 godzin powódka przeznaczyła na zapoznanie się z dwiema księgami wieczystymi, wykonanie ich fotokopii, analizę treści ksiąg i przygotowanie rekomendacji dla powódki oraz wykreślenie wzmianek w księdze wieczystej, które zostały wykreślone z urzędu, bez konieczności składania jakichkolwiek pism, wskazując, że w ocenie pozwanej czynności te mogły zająć maksymalnie 4 godziny.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strony łączyła umowa o obsługę prawną, w ramach której powódka miała podejmować czynności prawne zmierzające do rozwiązania problemu pozwanej z korzystaniem z części nieruchomości

wspólnej położonej w S. przy ulicy (...). Umowa ta stanowiła zatem umowę o świadczenie usług, do której na mocy art. 750 k.c. w kwestiach nieuregulowanych innymi przepisami stosuje się przepisy o zleceniu. Stosownie do treści art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy art. 735 k.c. W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych (art. 744 k.c.). Umowa o świadczenie usług jest umową starannego działania, zatem jej celem jest wykonywanie określonych czynności, które nie muszą zmierzać do osiągnięcia rezultatu, lecz oczywiście mogą. Chociaż sama definicja zakłada dążenie do osiągnięcia określonego rezultatu, jednakże w razie jego nieosiągnięcia, ale jednoczesnego dołożenia wszelkich starań w tym kierunku, przy zachowaniu należytej staranności, zleceniobiorca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania. W tej sytuacji nie uzyskanie zakładanych wyników, nie stanowi samo w sobie o nienależyтым wykonaniu umowy i nie pozbawia zleceniobiorcy prawa do wynagrodzenia, o ile przy wykonywaniu usług nie naruszył on wymaganej przy ich świadczeniu należytej staranności.

Jednocześnie niesporna pomiędzy stronami była okoliczność, że powódka w ramach odrębnej wcześniej zawartej umowy podjęła czynności w celu przeanalizowania sytuacji pozwanej pod względem prawnym i przygotowała wezwanie do zaprzestania naruszeń, których koszt wynosił 350 złotych netto i że należność tę pozwana uregulowała.

Mając na względzie stanowiska stron wskazać należy, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, to powódkę A. J. w niniejszym postępowaniu obciążał ciężar wykazania, że strony uzgodniły stawkę w kwocie 250 złotych netto za godzinę pracy powódki oraz że czynności, które powódka w związku z realizacją umowy podjęła, zajęły jej 10 godzin. W ocenie Sądu powódka ciężarowi w tym zakresie nie podołała, nie przedłożyła bowiem żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że przed zawarciem umowy informowała pozwaną o obowiązującej stawce, jak też nie wykazała w żadnej mierze określonych przez siebie czasochłonności podjętych czynności. Na dowód powyższego powódka przedstawiła bowiem jedynie sporządzone przez siebie sprawozdanie, w którym wskazała, że wykonała następujące czynności:

1. dwukrotna wizyta w Wydziale Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Sopocie w celu przejrzenia ksiąg wieczystych dwóch nieruchomości (zrobienie fotokopii), przygotowanie pisma z wykazaniem interesu prawnego w udostępnieniu księgi wieczystej nieruchomości sąsiada – łącznie 3 godziny,
2. udział w sporządzeniu protokołu stanu faktycznego przez komornika sądowego – 1 godzina,
3. przygotowanie kolejnego pisma do sąsiada – 1 godzina,
4. analiza wszystkich dokumentów, w tym ksiąg wieczystych i przygotowanie rekomendacji do dalszych działań – 2 godziny,
5. czynności związane z wykreśleniem wzmianki w księdze wieczystej – 2 godziny,
6. spotkanie i konsultacje telefoniczne – 1 godzina.

Jednocześnie zważyć należało, że pozwana D. R. w toku niniejszego procesu nie kwestionowała zasadności podjętych czynności ani nie zaprzeczała ich podjęciu, tym bardziej, że powódka przedstawiła np. postanowienie z dnia 30 maja 2018 roku, z którego wynika, że adwokat M. Ś. był obecny przy sporządzaniu opisu nieruchomości znajdującej się w S. przy ulicy (...) (k. 110 akt). W aktach sprawy znajduje się także pismo z dnia 23 kwietnia 2018 roku (k. 104-105 akt) skierowane do Sądu Rejonowego w Sopocie w przedmiocie wyrażenia zgody na wgląd do księgi wieczystej numer (...) (k. 104 akt).

Uznać zatem należało, że co do zasady powódka udowodniła, że wykonała na rzecz pozwanej usługi mieszczące się w zleceniu obsługi prawnej, a wyszczególnione w jej sprawozdaniu. Jednakże nie wykazała ona ich czasochłonności,

na tę okoliczność nie zaferowała bowiem żadnego dowodu poza swoimi twierdzeniami, a liczbę 10 godzin na to przeznaczonych pozwana zakwestionowała jako zawyżoną. Jednocześnie wskazać należy, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty w odniesieniu do czynności obejmujących: dwukrotną wizytę w Wydziale Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Sopocie w celu przejrzenia ksiąg wieczystych dwóch nieruchomości (i zrobienie fotokopii), przygotowanie pisma z wykazaniem interesu prawnego w udostępnieniu księgi wieczystej nieruchomości sąsiada – łącznie 3 godziny, analizę wszystkich dokumentów, w tym ksiąg wieczystych i przygotowanie rekomendacji do dalszych działań – 2 godziny oraz czynności związane z wykreśleniem wzmianki w księdze wieczystej – 2 godziny, tj. czynności obejmujących łącznie 7 godzin pracy, wskazała, że w jej ocenie możliwe było ich wykonanie w ciągu 4 godzin, co zdaniem Sądu należało potraktować jako uznanie zasadności roszczenia powódki w tym zakresie, odnośnie tych czynności, co do 4 godzin pracy.

W pozostałym zakresie co do tych powyższych czynności, jak i pozostałych czynności (udział w sporządzeniu protokołu stanu faktycznego przez komornika sądowego – 1 godzina, przygotowanie kolejnego pisma do sąsiada – 1 godzina, spotkanie i konsultacje telefoniczne – 1 godzina) powódka nie wykazała, że ich podjęcie zajęło jej wskazywaną liczbę godzin, zaś pozwana kwestionowała ją jako zawyżoną i nie uznała w żadnej części.

Zasadne było zatem, w ocenie Sądu, uznanie przyjęcia jedynie czasochłonności na poziomie 4 godzin, jako uznanych przez pozwaną.

Odnosząc się zaś do wysokości stawki za prace, to raz jeszcze podkreślić należy, że zgodnie z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności, nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W niniejszej sprawie wysokość wynagrodzenia za wykonane prace także była sporna. W tym zakresie powódka nie przedstawiła dowodów, które potwierdziłyby okoliczność, że strony wynegocjowały wynagrodzenie za podjęte przez powódkę prace w kwocie 250 złotych netto. Przeciwnie, z treści wiadomości mailowej z dnia 26 lipca 2018 roku (k. 112 akt) wynika, że powódka zaproponowała pozwanej rozliczenie tych prac na kwotę 2 500 złotych netto, przy czym użycie w treści tej korespondencji sformułowania „proponuję wynagrodzenie” prowadzi do jednoznacznej konstatacji, że strony wynagrodzenia, a więc i stawki godzinowej, wcześniej nie negocjowały. Na tę okoliczność powódka, poza swoją specyfikacją oraz wystawioną na jej podstawie fakturą, nie przedłożyła żadnego dowodu potwierdzającego jej twierdzenia. Nie ma przy tym wątpliwości, że faktura ma jedynie charakter dokumentu prywatnego, która stanowi dowód tego, że osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty

w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Dokumenty prywatne stanowią jednak samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te (faktury) z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c., tym bardziej, że przepisy prawa nie przewidują obowiązku podpisywania faktur. Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych) w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi – co jednakże nie miało miejsca w niniejszej sprawie – okoliczności tej – uzgodnieniu stawki w kwocie 250 złotych netto – pozwana bowiem zaprzeczała, a tychże uzgodnień w tym zakresie nie potwierdzał żaden obiektywny dowód. Co więcej, powódka mimo, że złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań stron i mimo prawidłowego wezwania na rozprawę, nie stawiała się na wyznaczonym posiedzeniu. W tym stanie rzeczy nie było żadnych wiarygodnych dowodów, które potwierdziłyby zasadność rozliczenia przyjętego przez powódkę w oparciu o stawkę w kwocie 250 złotych netto.

Sąd uwzględnił jednak okoliczność, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazała, że nie tylko nie ustalała powyższej stawki i że stawka uwzględniona przez powódkę na poziomie 250 złotych netto za godzinę jest zawyżona, ale – odnosząc się do poprzedniej współpracy stron, iż uwzględniając okoliczność, że zapłaciła za prace polegające na analizie prawnej i sporządzeniu wezwania kwotę 350 złotych netto, a które to prace nie zajęły więcej niż 3 godziny, maksymalna stawka w jej ocenie nie powinna przekraczać kwoty 117 złotych netto. W tym zakresie w ocenie Sądu pozwana zatem uznała wysokość stawki wynagrodzenia w kwocie 117 złotych netto, stąd też należne powódce wynagrodzenie należało wyliczyć jako iloczyn uznanych 4 godzin pracy i stawki 117 złotych netto. Powyższe zaś oznacza, że żądanie powódki okazało się zasadne w zakresie kwoty 575,64 złotych brutto (kwota 468 złotych netto plus 23% podatku VAT). W pozostałym zakresie powódka nie zdołała wykazać, że strony umówiły się na stawkę wyższą niż uznana przez pozwaną (tj. na stawkę w kwocie 250 złotych netto) oraz że podjęte przez nią czynności w istocie wymagały czasu w ilości przez nią wskazanej, ponad liczbę godzin uznaną przez pozwaną (4). Uzgodnieniu stawki w kwocie 250 złotych netto pozwana bowiem zaprzeczała, kwestionowała też wskazaną czasochłonność czynności wykonanych przez powódkę (10 godzin), zaś powódka dla wykazania zasadności i wysokości swojego roszczenia w tym zakresie (umówienia się na stawkę w kwocie 250 złotych netto oraz 10 godzin pracy) nie zaoferowała żadnych dowodów, poza swoimi twierdzeniami, przy czym dowodu takiego nie stanowi samo w sobie sprawozdanie sporządzone przez powódkę, czy wystawiona na jego podstawie faktura.

Niewątpliwie pozwana zaś popadła w opóźnienie z zapłatą należności, albowiem roszczenie stało się wymagalne z dniem 10 października 2018 roku (z upływem tego dnia), co uzasadniało naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od następnego dnia do dnia zapłaty.

Nadto uzasadnione było również żądanie powódki w zakresie kwoty 170,86 złotych dochodzone na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) – w brzmieniu obowiązujących w dacie zawarcia umowy – zgodnie z którym wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro, a jest ona ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, przy czym uprawnienie wierzyciela (tu: powódki) jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy też od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem.

Mając na względzie powyższe Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 k.c. w zw. z art. 734 k.c. oraz art. 6 k.c. w zw. art. 4, 7, 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) zasądził od pozwanej D. R. na

rzecz powódki A. J. kwotę 746,50 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 575,64 złotych za okres od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące powództwo za nieudowodnione z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia Sąd na podstawie powołanych powyżej przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario oddalił je w pozostałym zakresie (punkt drugi wyroku).

W punkcie trzecim wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 23%, a pozwana w 77%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 1 232,85 złotych (opłata sądowa od pozwu – 200 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz koszty doręczenia odpisu pozwu przez komornika sądowego – 115,85 złotych, k. 27 akt). Pozwana nie poniosła żadnych kosztów. Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 283,56 złotych (23% z kwoty 1 232,85 złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.), o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 09 grudnia 2021 roku